

[Erik Eriksen.]

erhvervsmæssig Beskæftigelse. Der er naturligvis ikke fra vor Side tænkt paa, at Ministeren som Diktator skulde gaa til Organisationerne og sige: Saadan og saadan. Det, der er tænkt paa, er, at Ministeren med sin Autoritet skulde prøve paa at bringe Forhandlingerne over det døde Punkt.

Jeg skal ikke lægge Skjul paa, at jeg skulde ikke vige tilbage for en Lovfæstelse af, at det forbydes Organisationerne at hoide unge, utrænede Arbejdere ude, ved at man f. Eks. bestemte, at Overenskomster, oprettede mellem Arbejder- og Arbejdsgiverorganisationerne, er ugyldige, naar det drejer sig om unge Mennesker under 20 Aar, hvis disse ikke i længere Tid har haft erhvervsmæssig Beskæftigelse. Hvor mange drejer det sig om? Det drejer sig kun om nogle faa Tusind. Det er Spørgsmaalet, om man vil komme disse unge til Hjælp. Jeg tror ikke, der er anden Vej frem end den, jeg har peget paa.

Hvordan man nu end vender og drejer det, er det en Kendsgerning, at de unge paa Landet, som har lært at arbejde, drager ind til Byerne og fortrænger Byernes Ungdom. Maa jeg her føje til, at naar de unge forlader Landet, tror jeg i og for sig ikke, det er Lønningernes Skyld, det er mere, fordi de har faaet den Opfattelse, at paa Landet tegner det hele sig graat i graat, de ser ingen Fremtidsmuligheder, der er ved at gro frem en Haabløshed og Pessimisme, som kan være farlig i mere end een Henseende. Troen paa Fremtiden undergraves mere og mere for hver Dag, der gaar, under den erhvervspolitiske Udvikling, vi er inde i, og derfor gaar Strømmen fra Land til By.

Jeg skal kun tilføje, at det er min bestemte Opfattelse, at den Lovgivning, vi her er inde i, kan faa højst ubehagelige Følger, den kan, hvis den føres ud i Livet, komme til at virke paa en Maade, som kan volde betydelige Vanskeligheder for store Dele af Erhvervslivet.

Boeck-Hansen: Det ærede Medlem Hr. Erik Eriksen vil jeg dog advare imod at opfordre det ærede Medlem Hr. Rager til at holde flere Taler, end han holder i Forvejen.

Det ærede Medlem Hr. Rager spørger, hvorfor vi er blevet mere og mere imødekommende over for Arbejdsløshedsspørgsmaalet. Ja, er vi det? Det kan jo godt være — jeg har jo ikke været her i Tinget saa længe —, og saa kunde jeg tænke mig, at Aarsagen var den, at Arbejdsløsheden bliver værre og værre, jo længere denne

Regering sidder, og derfor er der Grund til at vise større og større Imødekommethed. Det er vel nok den virkelige Aarsag. I 1930 var Arbejdsløshedsprocenten 13,7, og i 1935 var den 30,5, den er altsaa kraftigt stigende og derfor er der ogsaa Grund til at være mere forstaaende over for de Mennesker, der lider under at have denne Regering i Landet.

Jeg vil dog sige til det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen, at det var ikke mig, der talte om Aarstiden som saadan. Jeg citerede kun, hvad den højtærede Socialminister havde meddelt som Aarsag til, at man ikke havde lagt Arbejdet til Rette, og dér blev det udtrykkeligt sagt, at paa Grund af Aarstiden og det vanskelige Vejrlig var der ikke gjort noget. Og det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen krævede, at Arbejdet blev lagt til Rette umiddelbart før det skulde udføres, fordi man ikke kunde vide, hvordan Arbejdsløsheden laa. Men saa siger jeg: Hvis Arbejdsløsheden indtræder om Vinteren, og den højtærede Socialminister siger, at om Vinteren kan man rigtignok ikke gøre saadan noget, bliver der noget galt i det.

Derfor mener jeg, man skal have sine Arbejdsplaner og sine Projekter i Orden i rette Tid, og havde man modtaget det Forslag, som vi kom med i Fjor, saa var der adskillige, der havde haft Glæde af det i denne Vinter, og man havde indhøstet Erfaringer for, hvorledes man skulde arbejde i Fremtiden. Dette har man forsømt, fordi man stod stærkt paa det Princip, at der skulde gives tarifmæssige Lønninger. Nu vel, saa vil vi i Aar vige paa dette Punkt ogsaa. Men saa siger man: Nej, nu er det heller ikke nok, nu skal vi have mere endnu!

I øvrigt er jeg ganske enig med det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen i, at man ikke her fra denne Talerstol skal udslynge Paastande, man ikke kan bevise, og at der foreligger en vis Ret til at hæfte Uvederhæftighedens Navn paa saadanne Udtalelser. Det er der noget i. Jeg troede ikke, jeg skulde høre det fra det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen, men jeg erkender, at der er virkelig noget rigtigt dér.

Den højtærede Socialminister mente, at det gjorde ikke noget, at man havde 30 Mill. Kr. til Raadighed, selv om man skulde bruge betydeligt mindre. Men naar der fastsættes et mindre Beløb i Loven, saa har man dog ikke saa mange Penge at rutte med! Der maa dog vist være en vis Orden i Finanserne, man maa dog vist alligevel have en vis Oversigt over — nogenlunde da —, hvor mange Penge man